

Nikola Madžirov

KAD NETKO ODLAZI
SVE ŠTO JE STVORENO VRAĆA SE

Marjanu K.

U zagrljaju iza ugla prepoznat ćeš
da netko nekamo ide. Uvijek je tako.
Živim između dviju istina
poput neonske svjetiljke što se koleba u
praznom hodniku. Moje srce sakuplja
sve više ljudi, jer ih više nema.
Tako je uvijek. Četvrtinu budnosti
trošimo na treperenje. Stvari
zaboravljamo još prije nego ih izgubimo –
bilježnicu iz krasopisa, na primjer.
Ništa nije novo. Sjedalo u
autobusu uvijek je toplo.
Zadnje riječi prenose se
kao nagnute kante u uobičajenom ljetnom požaru.
Sutra će se opet ponoviti isto –
lice će prije iščeznuća s fotografije
prvo izgubiti bore. Kad netko odlazi
sve što je stvoreno vraća se.

KAZALJKE SATA

Naslijedi djetinjstvo iz albuma.

Prenesi tišinu

što se širi i skuplja kao
jato ptica u letu.

U dlanovima sačuvaj
nepravilnu grudu snijega
i kapi što se spuštaju
linijom života.

Izgovori molitvu

sklopljenih usana:

riječi su sjeme što pada u zemljanu posudu.

Muk u utrobi se uči.

Pokušaj se roditi

kao velika strijela poslije ponoći
i sekunde će te odmah prestići.

SJENE NAS MIMOILAZE

Jednog dana ćemo se sresti,
kao brodić od papira i
lubenica što se hladi u rijeci.
Nemir svijeta bit
će s nama. Dlanovima
ćemo pomračiti Sunce i s fenjerom
ćemo se približavati.

Jednog dana vjetar neće
promijeniti pravac.
Breza će poslati lišće
u našim cipelama pred prag.
Vukovi će krenuti za
našom nevinošću.
Leptiri će ostaviti
svoj prah na našim obrazima.

Jedna starica svako jutro
pripovijedat će o nama u čekaonici.
I ovo što kazujem
već je rečeno: čekamo vjetar
kao dva barjaka na graničnom prijelazu.

Jednog dana sve sjene
će nas mimoići.

NEBO SE OTVARA

Naslijedih neoznačenu kuću, s
nekoliko porušenih gnijezda
i pukotina u zidu nalik žilama
uzbuđenog ljubavnika.

U njima vjetar spava
i riječi kondenziranih
odsustava. Ljeto je
i miriše na izgaženu majčinu dušicu.

Monasi dovršavaju brojanice,
nebo se otvara da napravi propuh
u našim dušama.

Stabla su zelena, mi nevidljivi,
i samo se tako mogu vidjeti
naša nerođena djeca i noć
što pravi anđele
još čišćim.

STVARI KOJE ŽELIMO DODIRNUTI

Ništa ne postoji izvan nas:

umjetna jezera isparavaju
u trenucima kad smo žedni
tišine, kad kopriva postaje
ljekovita biljka, a gradovi vraćaju
prah najbližim grobljima.

Sve crno-bijelo cvijeće s tapeta
domova što smo napustili
niče kroz bezlične povijesti
u trenucima kad naše riječi
postaju neprepisano nasljeđe,
a stvari koje želimo dodirnuti –
nečije prisustvo.

Kao nepoznata smo cipela
raznesena bjegovima pasa skitnica,
držimo se u zagrljaju
kao prepleteni kablovi u ciglama
nenaseljenih kuća.

I već odavno izvan nas
ništa ne postoji:

ponekad suncem, svjetlošću ili anđelom
jedan drugog nazivamo.

S makedonskog preveo Boris Pavlovski